

CUỐI ĐƯỜNG

NguyenThiTeHat

** Viết cho Billy và những em bé Quê-Hương tôi

Em thương mến,

Hôm nay, nơi này mùa đông đang về, những ngày giá lạnh, đông tuyết đang bước lên thêm, tôi chợt buồn, tôi chợt nhớ em, nhớ đôi mắt trong xanh như vùng biển lặng đã làm tôi xao động, đã làm lòng tôi xe-thắt khi nhìn đến, khi nghĩ đến.

Em chỉ là cậu học trò bé nhỏ trong những học trò bé nhỏ của lớp học. Nhưng ở em, tôi thấy em khác hẳn, em lạc-lỡ trong cái lặng lẽ của riêng em, em cô đơn trong tấm áo nghèo nàn của em, em không vui đùa hồn nhiên với chúng bạn. Em ngồi đó, đứng đó lặng câm như một cái bóng cho đến khi tôi tìm thấy em, tôi nhẹ nhàng cầm tay em, đưa em ra khỏi cái vỏ ốc mặc-cảm, sợ-hãi của em. Em nương theo cánh tay tôi bước nhẹ ra ngoài với bao nhiêu sự ngỡ-ngác, e-dè, nhưng ở em, tôi đã tìm thấy nụ cười, nụ cười hiền lành của em đã nhiều lần làm tôi mềm lòng không nổi phật khi em làm lỗi. Em bé nhỏ, nhưng bất-công đã đổ ập lên em, sự miệt-khinh đã bao trùm em làm tôi phẫn-nộ, làm tôi xót xa khi thấy em xịu buồn, nước mắt vòng quanh nhưng vẫn không một lời phân giải. Tôi biết sự bất công, sự ích-kỷ đã khoá đôi môi xinh của em khi em muốn tìm một lời bào chữa. Nhưng em biết không, tôi chỉ là cô phụ giáo nên cánh tay tôi chưa đủ dài để bao phủ em, chưa đủ quyền lực để giúp em đương đầu với những bất công chung quanh. Cũng chỉ tại em nghèo, cái nghèo đã tiêu-diệt em, đã huỷ hoại tuổi thơ của em, mà tôi chỉ là kẻ bất lực đứng lặng nhìn em trong khi lòng tôi thôn-thức, xót xa, cho dù tôi, em không cùng một màu da, không cùng một ngôn-ngữ, cho dù tôi phải mượn ngôn-ngữ của em để hoà đồng với những người chung quanh, để cảm thông nỗi đau-khổ bé nhỏ của em, cảm-thông cái nghèo nàn tội nghiệp của em, và cũng chính cái đau, cái cô đơn của em đã đưa em đến gần tôi hơn để có lúc tôi phải quay vội che dấu những giọt nước mắt như muốn rơi xuống má.

Ở đâu cũng có những bất công, cho dù cả nơi học đường. Tôi biết em không có quần áo đẹp để khoe với chúng bạn nên em mãi lẻ-loi ở một góc sân trường. Em không có tiền để tham dự những chuyến du ngoạn, những buổi liên-hoan nho nhỏ do trường tổ chức. Mẹ em đâu có tiền để đem những cái bánh đủ màu, những gói kẹo thật to cho lớp học, để làm vừa lòng cô giáo, để em được bình thường trước mắt mọi người, để em không phải thèm khát nhìn những viên kẹo ngọt lịm, những cái bánh đủ màu trên bàn người khác. Tôi đau lòng khi thấy người ta hắt hủi em, người ta tránh né em, vì em không tiền không bạc. Tôi không đành lòng nhìn em đau khổ với nỗi đau khổ không do em tạo nên, nỗi đau khổ mà trời đã vô tình đặt đè trên vai em. Tôi kín đáo bỏ tiền vào túi em, bảo em đừng nói cho ai biết, bảo em đóng tiền chung với lớp học để tham dự những sinh hoạt của trường, bởi tôi không muốn ai phật ý vì hành động tôi làm... Nhưng, người ta đã làm tôi phật ý bởi sự tàn- nhẫn trong những cách cư-xử đó đối với em, bởi tôi xót xa khi thấy mắt em vui, ánh mắt em sáng ngời nhìn tôi ngạc-nhiên, hạnh-phúc khi em bỏ tay vào túi quần thấy những đồng tiền trong ấy. Sau những lần đó, em đến gần tôi hơn, giờ ra chơi em quần-quýt bên tôi, em vô tình kể chuyện của em, của gia đình em cho tôi nghe làm tôi muốn khóc... Một hôm em tìm đến bên tôi trong giờ ra chơi, em mân mê bàn tay tôi ngập-ngừng một lúc, em khẽ nói:

- Cô ơi! em có tin này vui lắm, đặc-biệt lắm.

- Ủa tin gì vậy? nói cho cô nghe xem.

Em dụi đầu vào cánh tay tôi, giọng vui như chim, em khoe:

- Cô biết không, em có áo lạnh mới, đẹp lắm.

Tôi tròn mắt ngạc nhiên như không tin những gì tôi vừa nghe, tôi hỏi em:

- Ở đâu em có áo mới đẹp? Ai mua cho em?

Em ngây thơ thân-nhiên kể:

- Đâu có ai mua cho em, mẹ em lượm trong thùng rác đó cô, nó mới lắm, chỉ rách ở tay một chút xíu thôi.

Tôi cố mỉm cười với em mà lòng tôi quặn đau, bởi tôi biết làm gì có một cái áo mới, đẹp trong thùng rác hả em?... Tôi nghiệp em bé bỏng ngây-thơ, tội nghiệp cái nghèo nàn thiếu thốn của em, cho dù tôi biết cái nghèo nàn của em vẫn còn hơn cái nghèo của những em bé Việt-Nam Quê-hương tôi nhiều, em còn may mắn đến trường học, em còn may mắn có một người mẹ để lo cho em, cho dù mẹ em phải đi bươi tìm sự sống nơi những thùng rác, nơi những hôi hám mà người đời phế-thải. Những em bé Quê-hương tôi, chiến tranh đã biến thành những đứa trẻ bất hạnh nhất trần gian, là những kẻ không có gia đình, không nơi nương-tựa, đã dùng đất làm giường, bầu trời đêm làm màn, bữa đói, bữa no, sống đầu đường xó chợ, sống nhờ những đồng rác hôi-thối mà người đời đi qua bịt mũi tránh né... Những em bé Quê-hương tôi không có sự bình an... Tuổi thơ là những chuỗi ngày bom đạn, những chết-chóc, tang- thương của những người thân. Những mái nhà bốc khói, những tiếng nổ kinh hồn giữa đêm đen, để sau cuộc chiến là sự mất mát lớn lao cả một đời người. Những em bé nghèo nàn của Quê-hương tôi đã đến tận cùng của sự nghèo khó, cho dù tôi biết rằng cái đau khổ nào, cái miệt- khinh nào cũng giống nhau. Nhưng, sự nghèo khó vẫn còn khác nhau, cho dù khác nhau trên cả những đồng rác mà loài người phế thải, bởi những đồng rác mà mẹ em bươi tìm đó vẫn còn yên lành hơn những đồng rác của các em bé VN bom đạn của tôi, những đồng rác đó đôi khi đã vô tình đến nhấn tâm chôn vùi bao nhiêu mạng sống bé nhỏ tội nghiệp theo những cặn bã mà người đi qua đều quay mặt, bởi những quả đạn nào đó đã thản-nhiên nằm chờ trong ấy.

Em thương mến,

Ở đây, tận cuối đường nghèo khó, em còn có một mái nhà để dừng chân, mái nhà của Jesus house, em còn có những bữa ăn tuy không cao lương mỹ-vị, tuy không no đủ nhưng vẫn còn hơn những em bé quê-hương tôi, khi đến tận cùng cuối đường nghèo khó, là một tấm chiếu rách nát cuộn tròn mà người đời bỏ thí để sau đó không còn thấy hiện-diện ở đâu, cho dù cả những nơi tanh hôi rác-rưởi đi chăng nữa...

Em thương mến của tôi, em là một nỗi buồn sâu kín của riêng tôi. Bởi vì em đã gọi lại trong tôi những khuôn mặt ngây thơ của đám học trò tôi năm nào tại quê nhà, những khuôn mặt ngây ngô lem-luốc vì chiến tranh bom đạn, những khuôn mặt đó biết đâu này nay chẳng là những thanh niên đi làm lịch-sử? hoặc đã vui thây ở một nơi núi rừng sâu thẳm nào đó, hoặc đã chìm sâu trong lòng đại dương vì muốn được làm một con người có một chỗ đứng trong muôn người. Cũng như em ngày nay, em đâu còn là cậu bé ngây thơ, tội nghiệp của tôi ngày nào, biết đâu em chẳng là một thiếu niên thông minh của một trường trung học nào đó, hay lại cái nghèo, cái bất công đã huỷ-hoại em, đã nhận chìm em xuống tận cùng bùn đen của xã-hội.

Em thương mến bé nhỏ của tôi, đây là lần đầu tiên tôi viết cho em, lần đầu tiên tôi trải tình cảm của tôi về em lên giấy, cho dù tôi biết không bao giờ em đọc đến, đôi lúc tôi tự hỏi không biết có một lần nào đó em chợt nghĩ đến tôi, một cô giáo yếu đuối đến từ một nước xa xôi chiến tranh nào đó như một ám áp trong tim?... tuy tôi, em không cùng một màu da, không cùng một chủng tộc, không cùng một ngôn-ngữ nhưng tình cảm giữa tôi và em luôn gặp nhau ở một điểm "Tình Người", bởi tôi biết trái tim tôi màu đỏ, máu huyết tôi màu đỏ cũng như màu đỏ của trái tim em.

Đêm nay, Đêm an lành nơi quê hương em, tôi cúi đầu xin khấn nguyện với trời cao... Tôi xin cho em, tôi xin cho tôi, cho những người nghèo khó trên quê hương này, trên quê hương tôi được tìm thấy niềm vui, được tìm thấy sự ấm no, bình an của chính mình, sự hạnh phúc của chính mình, và... tận đáy lòng tôi, tôi mong tương lai em sáng hơn ở một nơi nào đó mà không phải là chỗ dừng chân cuối chặng đường nghèo khó dưới mái nhà Jesus House. Cũng như tôi vẫn nguyện cầu hằng đêm cho các em bé nghèo khó VN Quê-hương tôi được tìm thấy ấm no, được tìm thấy nụ cười cho dù cuộc đời này vẫn là bất công, là nước mắt...